

«Ο Χριστός έρχεται όταν του μοιάσουμε»

/ [Γνώμες](#)

Τις προάλλες συναντήθηκα με ένα γέροντα που αγαπώ πολύ.

-Είδες ποτέ τον Χριστό γέροντα τον ρώτησα.

«Ναι πάτερ μου», μονολόγησε, με συστολή.

«Πώς είναι Γέροντα;»

«Όπως στα Ευαγγέλια πάτερ μου, αγνός, αγαθός, απλός και προσιτός».

«Και πότε συνέβη αυτό», ήταν η αμέσως επόμενη γεμάτη θάμβος ερώτηση μου.

«Όταν αγάπησα πολύ δίχως να περιμένω τίποτα πάτερ μου», ψιθύρισε ο γέροντας με χαμηλωμένα τα μάτια του, που είχαν ήδη πλημμυρίσει ερωτικά δάκρυα για τον Χριστό του.

«Άδειασα σαν άνθρωπος και γέμισα Χριστό. Τα έδωσα όλα και δεν πήρα τίποτα. Τότε έρχεται Εκείνος, όταν του μοιάσεις».

Αυτή η φράση, «Ο Χριστός έρχεται όταν του μοιάσουμε», σκαρφάλωσε στα πιο δύσβατα μονοπάτια της καρδιάς μου και άνοιξε χώρο μέσα μου.

Ναι, η αγάπη. Εκείνη που ξέρει να θυσιάζεται και να χάνει. Να τα δίνει όλα δίχως να κρατάει λογαριασμό. Εκείνη που πεθαίνει για να ζήσεις ο άλλος. Που προδίδεται, σταυρώνεται κι όμως συγχωρεί.

Που ξέρει να λέει και να εννοεί, πάρε τον παράδεισο μου και δος μου την “κόλαση” σου...

π. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος